

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia Septima.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

Fleuit, & ut flentem puerum conspexit ædon,
 Flens, palmam lacrymas edocet ægra suas.
 Erudit & mimas dolor æmula saxa querelas
 Queis oculi fontes, fletus v̄t vber ear.
 Tantus habet terram mæror moriente puello.
 Primus Abrahamia flos vbi stirpe cadit,
 Id patris facinus, qui parca viatica Gnato
 Dat stipe tam tenui, quã iuuat arte, nocet.

ELEGIA SEPTIMA.

1. Optat Agar sibi rursus ubera lactea distendi
 ut ea sitienti Ismaëli emulgeat.
2. Saltem velit sibi à ferã rescindi pectus ut truo-
 rem loco lactis suo nato sitienti infundat.
3. Tandem exoptat in lac suas lacrymas trans-
 fundi.

Siccine ieiunis v̄ri mea viscera flammis?
 Me mea sic Gnati torret iniusta sitis?
 Perque meas lacrymas, si non & triste sepulcrum,
 Præproperæ mortis limes agendus erit?
 Heu! heu! quæ teneris iam pestis, & Aetna medullis
 Sive meis sæuit, seu magis Guate tuis?
 Quo de fonte bibam? quo flumine frigida flammis
 Gaudia? quoque lacu iam sequar imbris aquas?
 Cur mihi vitales saltem non surget in haustus
 Vber, & emanans vberè promus Amor?
 Quæ pia lac avidis immulsit alumna labellis
 Copia, fœcundo cum stetit alma penu,
 Nunc vbi sicca fames ardentis decoquit artus,
 Lactea nulla meo pectore vena salit.
 Cur natura parens parcis malè comprimit v̄ris
 Flumina, quæ pleno fonte perenne fluunt?
 Vt quid auara pijs lac abdicat omne mamillis
 Ante parens, Gnato facta nouerca meo?

Nunc

Nunc igitur pro lacte dolor de corde cruorem
 Exprimat, & niueo nectare vertat amor.
 Iustus amor iustis dapibus quo pascat alumnum.
 Cur peperit huic vitam, quam peperisse rapi est?
 Dulcia subrigui vos vbera currite fontes,
 Currite, quâ blandi cursus amoris agit.
 Sed quid ego stantes votis impello scatebras,
 Spes vbi de sicco pectore nulla fuit?
 Non reuocat profugas petrâ fons defluus vndas,
 Nec reuocat riuos arida vena suos.
 Quid super? ô aperi rapido mors pectora ferro:
 Sic cruor i, niueus deque cruore liquor.
 Quid vetat irriguo saliens de vulnere sanguis,
 Rursus in alma pij pabula lactis cat?
 Nonne memor natura parens, queis paut, alumnis
 Quæ semel alma dedit munera, sæpè dabit?
 Nympha semellargas fonti si fuderit vndas,
 Prodigam nonne nouas vrnâ refundit a quas?
 Nonne cauo sulco campus quem findit arator,
 Hic sata farrâ tulit, iste serenda feret?
 Nonne sat vt fructu ver induit vberem florem,
 Fructus ab auctumno sidere stipat opes?
 Et quid ni puero fons adfluat almus amoris,
 Si meus in pueri vota perennet amor?
 Si tamen aruerit fœcundi copia lactis,
 Inuideatque pias fors malesuada dapes:
 Vltimus ergo meis nunc terminus esto querelis,
 Qui fuerit vitæ terminus ipse meæ.
 Aut saltem lacrymas violet mihi nullus amaror,
 Has sed vt opto, fauis condiat almus amor.
 Tunc ego quàm felix mutarem lactis ad imbrem
 Vbera luminibus, luminaque vberibus!
 Sed quid amara meis inserpit vena querelis,
 Et temerat lacrymas pestis acerba meas?
 Has aloë, has terræ fel, has colocynthis amaris,
 Et quasi myrrha, dolor sæpè venenat aquis.

ELEGIA